

เทศน์เช้า วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

นี่เห็นไหมดูอย่างวันพระ วันพระพูดถึงพระพุทธเจ้าสอนถึงการถือศีลฟังธรรม การถือศีลการฟังธรรมมันลึกกว่าสิ่งที่พูดเมื่อวานอีก สิ่งทีพูดเมื่อวานมันเป็นเรื่องโลกีย์ เรื่องฆานโลกีย์ การเหาะเหินเดินฟ้าการไปเที่ยวสวรรค์การเห็นนรกมันมีจริง มันเป็นไปได้จริง สิ่งที่เป็นไปได้จริงเพราะมันพิสูจน์ได้ การกระทำมันพิสูจน์ได้

เวลาจิตมันสงบเข้ามา เราทำความสงบของจิตเข้ามา จิตมันไม่มีมิติ เวลาไม่มีมิติ อย่างพวกเราต้องอยู่ ๒๔ ชั่วโมงเป็น ๑ วัน แล้วอย่างเทวดาเขา ๑๐๐ ปีของเราเท่ากับ เขา ๑ วัน มิติอันนี้มันปกคลุมไว้ เราต้องใช้ชีวิตความดำรงชีวิตของเราเป็นอย่างนั้นไป แต่เวลาจิตมันสงบเข้ามามันไม่มีมิติ มันไม่มีสิ่งที่ว่ากาลเวลาที่จะเข้ามา มันเป็นกลาง สิ่งที่เป็นกลางแล้วเราจะไปเที่ยวที่ไหนมันเห็นได้หมดเลย สิ่งทีเห็นได้หมดไปเห็นแล้วได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา เพราะจิตนี้ไปเห็น จิตนี้ไปรู้ จิตนี้ไปเข้าใจ พอจิตนี้ไปรู้จิตนี้เข้าใจ ถ้าเห็นขึ้นมามันก็มีความมานะของเรา ว่าเราดีเราเด่นเราเป็นไปได้เป็นผู้วิเศษ

ศาสนาพุทธนี้ไม่ได้สอนให้เป็นผู้วิเศษ ศาสนาพุทธสอนให้เป็นผู้ที่ชำระกิเลส การชำระกิเลสนี้ถึงต้องฟังธรรม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกซึ้งมาก มันละเอียดอ่อนมาก เหมือนกับเราสิ่งที่ว่าพวกอาหารรสชาติเข้มข้น เราจะคิดรสชาตินั้น รสชาติจี๊ดสนิที่เราไม่ชอบเลย แต่รสชาติจี๊ดสนิมันทำให้ร่างกายมันได้สารอาหารมาก การรสชาติที่มันเข้มข้นขึ้นมามันทำให้ร่างกายมันต้องขับถ่ายต้องเปลี่ยนแปลงไป

ความรู้เห็นของฆานโลกีย์ก็เป็นแบบนั้น สิ่งทีรู้ภายนอกใจ รู้ภายนอกใจไปแล้วมันจะเป็นประโยชน์อะไรเข้ามา มันเห็นสภาวะแบบนั้น โลกนี้มันถึงมหัศจรรย์ นี่วิญญะวน วิญญะ เห็นไหม ตั้งแต่สวรรค์ลงมาตั้งแต่พรหมสวรรค์ลงมาจนถึงมนุษย์ถึงนรกถึงเปรต มันมีอยู่ในสภาวะเดิมของมันอย่างนั้น การทำคุณงามความดีต้องได้ผลสภาวะแบบนั้น การทำชั่วก็ได้ผลของมัน แต่สิ่งที่ว่ามันจะมาละจะรื้อถอนมันถึงว่าฟังอริยมรรค

มรรคคือการย้อนกลับมา การทวนกระแส พลังงานทุกอย่างมันส่งออกไปนะ มันจะรับรู้ถึงต่างๆ ทั้งหมดเลย มีพลังงานที่ย้อนกลับนะมันได้น้อยมาก ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกทวนกระแส ทวนกระแสของความรู้สึกเราเข้ามา สิ่งที่จะทวนกระแสความรู้สึกเข้ามามีต้องมีสมาธิก่อน ถ้ามีสมาธิจะย้อนกลับเข้ามา สิ่งนี้มันละเอียดอ่อนกว่า ละเอียดอ่อนมากแล้วไม่มีใครสามารถรู้ได้ เพราะเจ้าชายสิทธัตถะไปเรียนมากับลัทธิต่างๆ เขารู้เขาเห็นมาก แล้วจนไม่เชื่อสิ่งนั้น เพราะว่าสิ่งนั้นมันความเห็นไป

สมมติอย่างที่ว่าเมื่อไหร่ เวลามันเข้ามันเข้าได้ มันมีพลังงานมาก มันจะไปไหนไปไหนหมด แล้วมันจะรู้ไปได้หมด แต่รู้สิ่งนั้น คนรู้ก็รู้เลยว่าสิ่งนี้มันความเห็นผิด สิ่งนี้เป็นการส่งออก ถ้าส่งออกเราจะไปรู้สิ่งนั้นได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา แล้วเวลาสอนลูกศิษย์สิ่งที่จะออกไปรับรู้มันเป็นการที่ว่ามันส่งออก มันเป็นการเน้นซ้ำ เป็นการปลุกออกนอกทาง ถ้าเราปลุกออกนอกทางเราจะถึงจุดหมายปลายทางของเราได้อย่างไร

จุดหมายปลายทางของเราคือ ชำระกิเลสจากภายใน ถ้าชำระกิเลสจากภายในต้องย้อนกระแสนั้นกลับเข้ามา แล้วถ้าย้อนกระแสเข้ามา พลังงานอันนี้มันก็ส่งออกหนึ่ง สอง กิเลสมันมีความต้องการอยากรู้อีกหนึ่ง ความต้องการความเห็น พลังงานนี้มันจะไปตามอำนาจของมัน แล้วอะไรเป็นความผิดความถูกละ ถึงต้องมีครูบาอาจารย์ ings ครูบาอาจารย์จะชี้ว่าสิ่งนั้นผิดสิ่งนั้นถูก

การเห็นดวงแก้ว การเห็นสิ่งต่างๆ ที่มันเลื่อนลอยออกไป เราตามไปนะ มี พระที่เห็นแล้วไปตกหน้าผาไปตกอะไรนี่ มันสภาวะแบบนั้น มันเป็นไป มันเป็นให้โทษกับตัวเอง เป็นการติดซ้ำ เป็นการเน้นซ้ำ แต่ความเห็นอันนั้นมันแปลกประหลาดมหัศจรรย์จริงอยู่ความเห็นมันรู้สึกมันตื้นตัน เราไปเที่ยวไปเห็นต่างๆ ขึ้นมา เราไปเที่ยวมาเรายังมีความสุขมีความสุขเลย แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลยว่า การพักผ่อนที่ดีที่สุดคือการเข้าสมาธิ พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ เวลาสโมสรมันนิบาติกันนั่งเฉยๆ นะ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเทศน์โอวาทปาฏิโมกข์ ไม่ทำความชั่วเลย ทำแต่คุณงามความดี

ทำคุณงามความดีความชั่วนี้ใครเป็นคนทำ ใจนี้เป็นคนทำ สิ่งที่เป็นคนทำ เห็นไหม ไม่ทำความชั่วเลยทำแต่คุณงามความดี แล้วทำให้จิตใจผ่องแผ้ว การที่จิตใจผ่องแผ้วเพราะจิตใจนี้มันเป็นคนริเริ่ม มันเป็นคนมีความคิด มันถึงทำคุณงามความดีได้ ความชั่วก็ได้ออกไปข้างนอก ย้อนกระแสกลับเข้ามา ความดีความชั่วเป็นอาการของใจ เป็นผู้ที่ใจกระทำ ใจไปกระทำอย่างนั้นแล้วใจหดตัวเข้ามา ใจไม่ทำสิ่งนั้นแล้วใจต้องชำระใจตัวเองด้วย ถ้าใจชำระตัวเองมันจะย้อนกลับมาเห็นสภาวะความเป็นจริงของใจ

มรรคมันเกิดขึ้นมาอย่างนี้ มันถึงต้องทวนกระแสขึ้นมา สิ่งที่เป็นไป ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติถึงจุดแล้วเห็นรู้ตามความเป็นจริง รู้เลยนะ แล้วไม่ตื่นเต้นไปกับสิ่งนั้น รู้แล้วไม่ตื่นเต้นด้วย แล้วบอกว่าเราพยายามทำความสงบของเราเข้ามา ถ้าสมบัติเป็นของเราละ อย่างเช่นเราเฝ้าภาวนาอยู่เฝ้าเราไปเห็น เราไปรู้ เห็นรู้ต่างๆ เลย แล้วมันก็เตือนตัวเองตลอดเวลาเลยว่า ไม่ใช่ ไม่เอา ไม่ใช่ ไม่เอา เราจะเตือนตัวเองตลอดเวลาเพราะอะไร เพราะอ่านประวัติครูบาอาจารย์คิดสมาธิอยู่ ๑๗ ปี คิดสมาธิอยู่ ๑๑ ปี

เวลาคิดสมาธิอยู่มันสมควรไหมที่เราต้องไปเสียเวลาต้องไปเน้นซ้ำ ถึงจะเห็นอะไรปฏิเสธไม่เอาๆ นะ สิ่งต่างๆ ปฏิเสธไม่เอาแล้วเราพยายามย้อนกระแสกลับเข้ามาเพื่อจะชำระใจของเราให้ได้ พอชำระจิตใจของเราให้ได้ สิ่งที่ไม่เอนั้นมันก็เป็นสมบัติของเรา เงินในบัญชีของเรามันก็ต้องเป็นเงินของเราใช่ไหม เงินในบัญชีของเราๆ วางไว้ก่อน เพราะอะไร? เพราะเงินบัญชีที่เราเบิกมานี้เราจะไปใช้จ่ายถูกต้องหรือผิดก็ได้ เราไปใช้ทางผิดพลาดทำให้ชีวิตเราผิดพลาดไปได้ ถ้าเราไปใช้อย่างถูกต้องมันจะเป็นประโยชน์กับเรามาก

แต่ในเมื่อสติสัมปชัญญะเรายังไม่สมบูรณ์พอ สติไม่สมบูรณ์พอ เรายังไม่ทำคุณงามความดีเราวางไว้ก่อน ถึงปฏิเสธไม่เอาๆ แต่เวลาภาวนาไปแล้วสิ่งที่ว่าไม่เอนั้น เงินบัญชีของเรา เราสร้างสมบุญญาธิการมาอย่างนี้ มันจะหลุดจากมือเราไปได้อย่างไร มันก็คือของเรายังคงค่า แต่ในเมื่อเป็นของเรา เมื่อจิตเราได้ชำระกิเลส เราได้ทำให้กิเลสเราปกติแล้ว ใจเราปกติแล้ว สิ่งนี้มันเห็นโดยธรรมชาติแล้วมันทำให้เราเสียใจ แต่ถ้าเราไม่ชำระใจของเราก่อนนะ เราไปคิดสิ่งนี้ละ พอเราคิด คำว่าคิดฟังดูดี คิดนิมิต โอ้โฮ ไปเห็นสภาวะแบบนั้น เห็นสวรรค์ๆ งามอย่างนั้นนะ จะเป็นสภาวะแบบนั้นนะ นี่เราตายไปแล้วเรามีวิมารอยู่แล้วนะ

นักปฏิบัตินะ เวลาเห็นสวรรค์ ว่าเราต้องตายแล้วไปสวรรค์นี่คอตกเลยนะ คอตกเพราะอะไร? เพราะเราไปสวรรค์เราต้องไปใช้ชีวิตอีกชีวิตหนึ่ง หหมดจากชีวิตนั้นเราก็อยกกลับมาเกิดเป็นมนุษย์หรือเกิดเป็นอะไรเราค่อยมาปฏิบัติ เราจะเสียเวลาเสียโอกาสไปแล้ว ๕,๐๐๐ ปี ๑๐๐ ปีของเราเท่ากับเขา ๑ วัน แล้วหนึ่งในชีวิตของเขา ๕ ล้านปี ๕ ล้านปีกับ ๕,๐๐๐ ปีเทียบกันไม่ได้เลย เราเทียบเรื่องศาสนา กาลของศาสนา ๕,๐๐๐ ปี กับเราไปตกชีวิต ๕ ล้านปี แล้วเรามาเกิดใหม่เราจะมาเจอศาสนาใหม่ ถ้าเราไม่เจอศาสนา คนเกิดในแอฟริกาเกิดในอะไรต่างๆ เขาไม่พบศาสนา ดูชีวิตเขาสิ ชีวิตของเขาไปแบบนั้นเขาไม่มีโอกาสเลย

แต่เรามีศาสนานะ เป้าหมายของเราคืออะไร? ถ้าเป้าหมายของเราพยายามเข้าใจเรื่องสิ่งนี้ แล้วชำระกิเลสของเราได้ เราทำเป้าหมายอันนี้ได้ ใจของเราจะหลุดพ้นออกไปได้ พอหลุดพ้นออกไปได้ เหมือนกับคนเราเป็นโรคแล้วมียาอยู่ ถ้าเขาเป็นโรคแล้วไม่มียาอยู่จะไม่มียาเลย นี่เราเกิดมาพบพุทธศาสนามันมียาอยู่ แต่เราจะเอายาได้ขนาดไหนล่ะ เป้าหมายเรามีขนาดไหน

อธิษฐานบารมี เวลาเราใส่บาตรเราปรารถนานิพพานอย่างนี้ ถ้าพระที่ไม่เข้าใจจะบอกเลยว่าคำกำไรเกินควร ใส่บาตรทัพพีเดียวจะเอาานิพพานๆ นี่ไม่ได้ นั่นเป็นความเห็นของโลก มันเป้าหมายได้ เราตั้งเป้าหมาย อธิษฐานบารมีอธิษฐานได้ บารมี ๑๐ ทศนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งบารมี ๑๐ ทศ เราใส่บาตรเราสร้างบุญบารมี แล้วเราปรารถนานิพพาน เราปรารถนาเป้าหมายของเรา แล้วเราพยายามปฏิบัติของเรา นี่ว่าคำกำไรเกินควร

แต่ถ้าเราคิดถึงอย่างอื่นไป มันเป็นเรื่องนามธรรม ความคิดมันจินตนาการมันได้สูงส่งมากได้สุดยอดมาก แล้วสิ่งที่เป้าหมายของเราคือนิพพาน แล้วเราไม่ให้ปรารถนาเป้าหมาย พระองค์นั้นไม่เข้าใจ แล้วพระองค์นั้นตั้งเป้าหมายไม่ได้ ก็เหมือนกับเรา นี้น้ำของเรามันสามารถรักษาโรคนี้ได้ เราบอกว่ายานี้มันกินไปเราไม่เชื่อนี้ เราจะเอายาที่รักษาได้ครั้งเดียว มันเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อเป้าหมายเรามี เราตั้งใจได้ เราอธิษฐานได้

อธิษฐานบารมีตั้งเป้าหมาย แล้วจะถึงเป้าหมายนั้นไม่ถึงเป้าหมายนั้นมันเป็นการประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้าเราตั้งเป้าหมายนิพพาน การประพฤติปฏิบัติเราๆ ก็ต้อง

ประพฤติปฏิบัติธรรม เราต้องทำสมาธิ ถ้าเราไม่ตั้งเป้าหมายนั้น เราตั้งแค่ว่าไปสวรรค์ เราก็ไปบาตรอธิษฐานไปสวรรค์ ไม่ต้องทำอะไรเลยนะ ก็แบบว่าศาสนาอ่อนนวยอา ขอเอาใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าให้ทำคุณงามความดี ทำดีได้ดี การอ่อนนวยอา การขอเอานี้ถ้าเราพูดเมื่อกึ่งนี้เป็นการอธิษฐานบารมีได้ เราตั้งเป้าหมายได้ แต่อ่อนนวยอาไม่ได้หรอก มันไม่มาเป็นความจริง ถ้าเราไม่ปฏิบัติ ถ้าเราตั้งเป้าหมายแล้วเราจะบังคับตัวเอง ถ้าเราตั้งเป้าหมายเราก็จะทำคุณงามความดี

แต่พระไม่คิดอย่างนั้น พระเราส่วนใหญ่ที่บวชมานี้ก็ไม่เชื่อนะ ไม่เชื่อเรื่องมรรคผล ถ้าไม่เชื่อเรื่องมรรคผลก็ใช้ชีวิตไปวันๆ หนึ่ง ใช้แค่ชีวิตไปวันๆ หนึ่งเป็นผู้ประกอบศาสนพิธีเท่านั้น เป็นคนประกอบพิธี ถ้าทำบุญกุศล ทำบุญต้องมีพระ พระก็มาเป็นตรายางไป มาแค่รับรู้ รับรู้ว่าโยมทำบุญๆ เท่านั้นเอง

แต่ถ้าพระเชื่อเรื่องมรรคผลนิพพานพระจะเลือก ทำไมต้องอดอาหาร ทำไมต้องพยายามดัดแปลงตน เพราะอะไร? เพราะเป้าหมายเราสูงกว่า เราตั้งเป้าหมายไว้ที่นั่น แล้วเราจะเดินเข้าไปถึงเป้าหมายนั้น ถึงอธิษฐานบารมี บารมี ๑๐ ทัศขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราทำตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราจะผิดไปไหน ถ้าเราไม่ผิด

เราดักบาตรแล้วเราปรารถนานิพพาน แต่ถึงไม่ถึงนั้นมันเป็นอำนาจาสนาของเรา เราไปทำให้ถึง เป้าหมายเราต้องให้ถึง นั่นพอเราตั้งเป้าหมายดี การประพฤติปฏิบัติการดำรงชีวิตเราก็ต้องดี เราจะดีเข้าหาถึงเป้าหมายนั้น เราถึงตั้งเป้าหมายนั้นแล้วพยายามเดินเข้าหาเป้าหมายนั้นคือบุญกุศลของเรา บุญกุศลคือความเห็นถูกต้องใจ ความดำรงชอบ ความเห็นชอบ ความดำรงชีวิตชอบ กับมิจนาก็รู้ความเห็นผิด ความดำรงชีวิตผิดอันนั้นเป็นบาปอกุศล

เรามีความเห็นถูกต้องเราก็เป็นมรรคแล้ว ความดำรงความคิดเห็นของเราถูกต้อง ถ้าความคิดเห็นของเราถูกต้องเราจะเข้าถึงเป้าหมายของเราได้ เราถึงตั้งเป้าหมายแล้วถูก เราตั้งเป้าหมายเราเป็นชาวพุทธ เราต้องเข้าถึงสิ่งนั้นได้ เอวัง